

BRNEŇSKÝ' EVANGELICKÝ' ME'SIČŇNÍK

9

SETKÁVÁNÍ'

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel, kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber, Olga Tydlitátová
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek, Ondřej Kolář
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangelnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatel: Pavel Kašpar, senior
kurátor: Miroslav Maňák
seniorátní faráři: Romana Špačková, Jiří Šimsa

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie, Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2009 (XI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10x ročně s finanční podporou Statutárního města Brna. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Adresa redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6

Konec, a přece nový začátek

Listopad, do něhož právě vstupujeme, je předznamenán blížícím se koncem církevního roku s připomínkou naší smrtelnosti a Božího soudu nad světem. V této době také vzpomínáme víc než jindy na naše blízké, kteří už mezi námi nejsou, i když Památku zesnulých jako svátek nesvětíme. Je to čas otázek, na které nenalzáme snadné odpovědi. Vyznáváme, že věříme v těla z mrtvých vzkříšení a život věčný, ale přesahuje to naši zkušenost, která na tomto světě končí smrtí. Slovy Jana Zahradníčka „...smrt, to je skok, tygří skok víry přes propast nejistoty a rozkladu“. To, co je za touto propastí, je tajemství, Boží děj, který nemá být předmětem našeho zkoumání. „Možná že tehdy, když přijde řeč na 'poslední věci člověka', bychom měli zmlknout... Nepřísluší nám 'vědět', nýbrž čekat. Až když opravdu zmlkne, můžeme znovu uslyšet hlas, který nám říká: Nebojte se. Já jsem zvítězil nad světem. Já jsem vzkříšení a život. Já jsem s vámi po všechny dny.“ (Tomáš Halík: Noc zpovědníka)

V katolické církvi je poslední neděle církevního roku svátkem, který byl ustanoven teprve v roce 1925 a má krásný název – „Slavnost Ježíše Krista Krále“. V tom je naše naděje: máme nad sebou Krále, který přemohl smrt, abychom se jí nemuseli bát. To bychom si měli připomínat ve chvílích zármutku, strachu z bolesti, utrpení a nicoty, který občas přepadá každého, kdo přemýšlí o smyslu toho, čím v životě prochází, o smyslu svého snažení a o vlastní nedostatečnosti, kdo nechce svůj život zredukovat na pouhé přežívání a ubavit se k smrti.

Za koncem církevního roku je však začátek roku dalšího – poslední listopadová neděle je první nedělí adventní, začátkem doby příprav na oslavu příchodu Pána Ježíše na tento svět, ale i očekávání na jeho druhý příchod na konci časů. Vracíme se tedy obloukem k poselství předposlední listopadové neděle.

Toto zamyšlení skončím několika citáty z adventních kázání Svatopluka Karáska, které nás uvedou do adventního času. „Advent nás vybízí k překonání vši skepse, všeho znechucení, onoho dábelského pocitu, že ze situace, do které se člověk dostal, není východiska, že vše je zpečetěno, že vše zůstává a točí se v kruhu. Advent, to znamená, že ten, který již jednou přišel a svět ho nepřijal, přichází opět a je ve svém Duchu přítomen i v naší přítomnosti, je zde, aby pro tebe a pro mne proměnil beznaděj v naději. Možnost spásy a vykoupení není v možnostech lidského rozumu či umu. To záchrané je v dějinách skryté a přichází odjinud. Přichází s Pánem času. Království pokoje, jež buduje a uvádí, není onen svět, to není žádný jiný svět – to je tento svět, proměněný Boží spravedlností a láskou. Advent od nás očekává úsilí a touhu po světle. Slavít advent znamená toužit, čekat či očekávat, vyhlížet, vycházet ze sebe, otevřít se a vystrojít, sundat petlici ze zavřených vrat, očekávat velké navštívení.“

Hana Dvořáková

Deset let zájezdů seniorů

Začalo to v září 1999 zájezdem do Krabčic pod Řípem. Od té doby organizoval odbor křesťanské služby při II. brněnském sboru dvakrát do roka, vždy na jaře a na podzim, autokarové zájezdy pro seniory brněnských sborů. Zájezdy to byly jednodenní, proto směřovaly převážně na Moravu nebo do blízkých, časově dostupnějších oblastí východních Čech. Nešlo při nich jen o poznávání kulturních a přírodních zajímavostí, ale také o návštěvy evangelických sborů, kde se při kávě a čaji účastníci seznamovali se životem sboru a jeho historií.

A které sbory jsme navštívili? Po prvním zájezdu to byly Třebíč, Vanovice, Rovečné, Telecí, Polička, Jimramov, Třebechovice pod Orebem, Krouna, Daňkovice, Olešnice na Moravě, Velká Lhota u Dačic, Nové Město na Moravě, Vsetín, Proseč, Sázava, Klobouky u Brna, Lanškroun, Boskovice, Uherské Hradiště, Humpolec, Chrudim, Nikolčice a Valašské Meziříčí. Prohlédli jsme si také jedny z nejstarších modliteben v Daňkovicích, v Kunvaldu, v Humpolci a ve Velké Lhotě na Valašsku. Zavítali jsme do sociálních zařízení naší církve v Krabčicích, v Myslibořicích, v Sobotíně a ve Valašském Meziříčí. Zastavili jsme se v keramičce v Kunštátě, v modrotiskové dílně v Olešnici, nevynechali jsme ani kláštery v Sázavě, v Nové Říši, v Rajhradě a v Dolních Kounicích, židovské město a hřbitov v Třebíči a Boskovicích, románský kostel v Řeznovicích u Ivančic, zámky v Častolovicích, v Kostelci nad Orlicí, v Nových Hradech u Litomyšle, v Polné, v Moravském Krumlově, v Moravské Třebové, v Boskovicích a v Židlochovicích. Viděli jsme opevněné kostely ve Velké Bíteši a v Kurdějově, prohlédli si barokní hřbitov ve Střílkách, dílnu slovácké keramiky v Tupesích a románský kostel s nedalekým archeoskanzenem v Modré pod Buchlovskými horami, Velké Karlovice a Pustevny v Beskydech, lázně Teplice nad Bečvou, Růžový palouček u Litomyšle, poutní místa Kostelní Vydří u Dačic a Luže u Chrudimi, hřebčín ve Slatiňanech, a jeli jsme historickým vláčkem podél Sázavy. Při zpětném ohlédnutí je možno konstatovat, že jsme viděli hodně krásných míst naší republiky a také se seznamovali s životem jiných evangelických sborů.

Radek Marek

Ekumenické setkání s objevy

Jistě už déle než půl století se v Brně pravidelně scházejí kazatelé a kazatelky brněnského seniorátu – přibližně devětkrát ročně tu pro ně vedení seniorátu uspořádá pracovní konferenci. Poprvé od r. 1781 se však na konci září v Brně setkali rovněž kazatelé z nejbližšího velkého města. Byli to faráři a farářky z evangelické superintendence a.v. ve Vídni. V Brně si uspořádali výjezdní zasedání.

Budou to bezmála dvě desetiletí, co mezi oběma městy přestala fungovat železná opona. Stojí tudíž za pozornost, že z 30 účastníků setkání byli v Brně už někdy dříve dva (slovy: dva). Pro velikou většinu účastníků představovaly proto cesta do Brna a dvoudenní pobyt zde vpravdě objevitelský čin.

O to větší objev pak pro mnohé představovalo, když zjistili, že v Brně je evangelická církev, má zde kostely, modlitebny a střediska, a tam všude se setkávají lidé a cosi spolu vymýšlejí a uskutečňují.

Hranice mezi zeměmi se zřejmě dají odstranit mnohem snáz než hranice, které si nosíme v hlavě, pravil vídeňský superintendent a.v. Mag. Hansjörg Lein.

Bezpochyby však dobré ploty odjakživa napomáhaly dobrému sousedství. Hranice mají smysl. Znamenitě se hodí k tomu, aby je lidé mohli vědomě a s dobrým úmyslem (a co možná i často) překročit a setkat se. Mohou objevovat společné záměry, sdělit si je a posoudit – a třeba i zkusit spolupracovat. Je užitečné použít k takovému překračování dnešní hranice země, jazyka, církve, konfese atd., atd.

Objevům by ještě nemusel být konec.

Jaroslav Víték

ZAUJALO NÁS

Návštěva papeže Benedikta XVI

V souvislosti s návštěvou Svatého otce v naší republice v době oslav naší státnosti je téměř na místě říci, zaplať Pán Bůh za ni. V našem horkém politickém podzimu, kdy politici nevěří nikomu a ničemu, ale co dobře vědí, je, že nikdo nechce vládnout, byla osobnost papeže a jeho slova balzámem na duši.

Když se mě kolegové z práce zeptali, zda půjdu na papeže, řekla jsem, že ano. Necháпали, jak mohu překonat stotisícový dav. Kdybych kdysi nebyla na audienci u papeže Jana Pavla II, mohla bych s nimi i souhlasit, že to není nic pro mne. To jsem ještě netušila, že audience ve Vatikánu, kde bylo „pouze“ pět tisíc lidí, je skutečně něco jiného než stotisícové davy. Ti, co chtějí papeže skutečně vidět, musí přespát na místě nebo přinejmenším vyrazit ve čtyři hodiny ráno. Nebyla jsem ranní ptáče, přijela jsem na plochu letiště v Tuřanech v sedm hodin ráno. Musím konstatovat, že organizace byla dokonalá, doprava skvělá, stovky organizátorů, kteří člověka nasměrovali do sektoru, kde se měl pohybovat, stovky policistů, vojáci, odstřelovači na střeše letištní budovy. Horší to bylo ve vlastních sektorech, tam už musel mít člověk dost lokty, aby získal alespoň trochu výhodnou pozici. Pokud jste ale byli v sektoru okrajovém, neměli jste stejně šanci papeže vidět, pouze vládní letadlo při přistání, papamobil s ochrankou, která je neustále ve střehu. Lidé běhali z jednoho místa na druhé, fotili už přistávání letadla, prostě papež je brán jako celebrita. Asi hodně lidí je jen zvědavých.

Když jsem pochopila, že asi bylo lepší zůstat doma a sledovat veškeré dění v přímém televizním přenosu, neboť jde o záležitost skutečně mediální, odešla jsem do letištní haly, kde měli svůj štáb novináři a tisková kancelář prezidenta. Zde zcela v poklidu a s pivem na občerstvení jsem sledovala mši a všechno ostatní dění v televizi.

Pokud se člověk dokáže oprostít od katolické lidové zbožnosti a je mu dáno slyšet poselství, které papež přivezl, pak jde o poselství ryze křesťanské. Je dobře, že ho slyší i lidé, kteří do kostela nechodí nebo vůbec křesťany považují za nějakou sektu. Papeže jako celebritu jsou tito lidé ochotni poslouchat, chtějí ho vidět, mají rádi „divadlo“, tak proč ne.

Důležitější než všechno to vnější je to, co papež říká, jak se chová. V tomto smyslu jsem byla ráda, že ho mohu slyšet. Především se jasně vyjádřil k současnému konzumnímu stylu života. Konzumní svět nemůže udělat člověka šťastným, veškeré naděje v pokrok, výrobu a hromadění majetku nepřinášejí ani člověku ani lidstvu pokoj. Jen člověk, který pustí do svého života Krista, pozná pravdu, a pravda osvobozuje. Klidné je srdce toho, kdo má Krista na prvním místě. Tím není řečeno, že už nepoznáme bolest a soužení, ale víme, že se máme na koho spolehnout, že máme naději, která nás nese k cíli. Benedikt XVI. dále oslovil mladé lidi, aby zvážili svá rozhodnutí, jejichž následky mohou nést celý život, aby věřili Kristu. „Vy jste nadějí tohoto světa“, řekl. Benedikt XVI. neříká žádné novoty, nazývá však věci pravými jmény a má neuvěřitelnou vitalitu. V jedné chvíli jsem však pocítila hluboký stud, a to snad za nás za všechny, když se dle protokolu musel pozdravit s některými z našich politických špiček, konkrétně s Davidem Rathem.

Dagmar Stejskalová

Dokonalá organizace, zájem médií, úcta a pozornost hlavy státu a v neposlední řadě množství návštěvníků na všech pořádaných akcích předčily všechna očekávání. ČT 2 vysílala po celé tři dny přímé přenosy z míst, která papež navštívil, případně je doplňovala ze studia komentáři a rozhovory s pozvanými hosty. Ocenila jsem inteligenci a pohotovost televizního moderátora Václava Moravce, s jakou reagoval na někdy překvapivá sdělení svých hostů. Vypadalo to skoro jako idyla, v níž „vlk s beránkem si bude hrát“, než zazněl papežův projev k zástupcům ekumenického hnutí. Na, podle mého mínění, skvělý proslov předsedy ERC dr. Pavla Černého, v němž na závěr vyslovil naději, že se potkáme u společného stolu Páně, se papež ve své odpovědi k otázce eucharistie vůbec nevyjádřil a v oslovení zástupců ERC vynechal pojem církev a zaměnil ho za zástupce křesťanských „společenství“. Může nám to vadit, ale když se nad to povzneseme, neboť konečné hodnocení protestantských církví není v úsudku lidském, můžeme se radovat, že papežova návštěva dala tolika lidem možnost slyšet zvěst evangelia a snad i pozvedla postavení církve v české společnosti.

Jana Slámová

Papež navštívil Brno v neděli 27. září. Příprava na tuto slavnost stála 30 milionů Kč. Je to hodně, ale vzhledem k tomu, co zmizí miliard za nehty různých, tak zvaných podnikatelů, znamená to zanedbatelný pakatel. Ale nevím, zda by apoštol Petr byl pro podobnou parádu.

Nepříliš mile mě překvapilo, že časně ráno přinesli na letištní plochu sochu Panny Marie Tuřanské, aby byla přítomná papežově mši. Do této oblasti patří i nová korunovace Pražského Jezulátka nebo klanění lebce sv. Václava. Mě to opět utvrdilo o stálém průniku pohanství do lidové katolické zbožnosti, kterou ovšem praktikuje i Svatý otec. Takové označení papeže nám ani nemusí moc vadit, protože dle Pavlových dopisů jsou všichni křesťané svatí, ale dle katolických kritérií pro svatost to nesedí.

Už většina katolíků odvykla latinské mši, v Brně bylo latiny i pro ty, co ji pamatují, dosyta. Ovšem tradicionalisté - lefebristé - i když víme, jak se jim Benedikt XVI. snaží vycházet vstříc, přece jen nebyli spokojeni, nebyla to předkoncilní mše, jak chtějí.

Celou slavnost jsem sledoval na televizní obrazovce, v Brně bylo 120.000 účastníků, většinou věřících katolíků. Je to hodně a veřejně to všem ukazuje, že církev není zdaleka mrtvá a žije i mládím. Ve snaze zaplnit areál, a nebylo toho třeba, brněnský biskup Vojtěch Cikrle zrušil v Brně nedělní i s nedělní platností sobotní katolické bohoslužby. Druhý důvod byl dobře pochopitelný, aby se brněnští kněží mohli papežské mše zúčastnit.

V kázání Benedikta XVI., tlumočeném z italštiny, se ozývala touha po naději v Kristu. To sdělovala symbolicky také velká kotva vedle pódia.

Samozřejmě, při tak velké akci musí být preventivně početná ochranka, policie a zdravotníci, aby se zabránilo všelijakým incidentům, krádežím, dopravním nehodám a případně poskytla první pomoc. A tady je veliké svědectví o síle křesťanství. Žádné incidenty, žádné nehody, jen jeden policista se zranil sám, pádem z koně. Jak se to liší od sportovních utkání!

Ještě poslední věc. Papež si přál, aby se účastníci během mše zdrželi hlasitých nadšených projevů, rádi jej poslechli. Sdělovací prostředky pak nespravedlivě oznámily, že Brno přivítalo nejvyššího katolického představitele chladně.

Jiří Novák

Na papeže Benedikta XVI. jsme byli se souborem Líšňáci pozváni stejně jako další soubory z Brněnska a okolí. Sektor pro krojované byl vyhrazen u kotvy z jedné strany přístupové cesty, kde stáli všichni. Náš soubor přešel na její druhou stranu, aby tam nezůstalo hluché místo. Díky tomuto přesunu jsme viděli papeže ze vzdálenosti pár metrů.

Když letadlo se Svatým otcem přistávalo, všichni skandovali a atmosféra byla úžasná. Jakmile začala mše, poprosili nás, abychom se ztišili. Na celém setkání s papežem se mi líbilo, že to nebylo jako na koncertech, které navštěvujeme, ale mělo to své duchovní kouzlo.

Kristýna Stejskalová, sedmnáctiletá studentka

Je 2:40 ráno, když mě ze spánku probudí volání dcery Anežky, že by chtěla za mnou do postele. Aspoň nebude ostatní rušit budík, nařízený na 2:45. Uložím Anežku, počkám chvilku, než usne, a potichu se vykradu z místnosti se umýt,

trochu nasnídat a dobalit posledních pár věcí. O čtvrt na čtyři mám sraz s kamarádem, budeme dělat zdravotní dozor na tuřanském letišti a máme tam být ve čtyři. Cesta autobusem od Hlavního nádraží jde dobře, potkáváme další známé a za chvíli jsme na místě. Ve tmě jdeme s davem, najdeme stan Maltéžské pomoci, pro kterou pro dnešek pracujeme, podepíšeme smlouvu, vyfasujeme věci a hurá každý na své stanoviště. Já mám speciální místo – zastávku autobusů MHD. Kolem půl páté jsem na místě, seznamuji se se zbytkem svého týmu – medik a záchranář, kterého později vystřídá zdravotní sestra. Kolem nás celkem plynuje proudí davy lidí z autobusů směrem k hlavnímu pódiu. Kolem šesté mi začíná být zima, očima hledám vycházející slunce a těším se na teplo. Lidí přibývá, v šest se rozezní zvony a začíná program před mší svatou. Z toho moc nemám, pódium je asi kilometr daleko a za mírným kopečkem, velkoplošné obrazovky jsou pro nás malé a zvuk slyšíme jen občas. V devět nás na hodinu vystřídají kolegové a tak můžu ze sektoru sledovat na vlastní oči přistání letadla se Svatým otcem. Nadšení kolem je přímo hmatatelné, snažíme se zahlédnout aspoň střechu projíždějícího papamobilu, jsem moc ráda, že tu můžu být... a už zase musím zpět k autobusům. Tam lidí znatelně ubylo, přesto někteří ještě přicházejí a první už jedou domů. Trochu se divím - už před začátkem mše? Zima mi už dávno není, spíš hledám aspoň trochu stínu a stále doufám, že se nikomu nic nestane a má přítomnost bude i nadále jen formálním zajištěním. Kolem půl jedné jsme zas v centru ruchu, lidé se začínají rozcházet a odjíždějí autobusy. Před třetí nás naštěstí přijdou vystřídat dva kolegové, tak můžu na chvíli zpět, ještě stihnu i svaté přijímání v provizorní kapli, a pak se dávám do řeči se zdravotníky v jednom ze zadních sektorů. Když je i ten prázdný, balíme věci, jdeme je vrátit do hlavního stanu a postupně se loučíme. Všichni jsme mírně unavení, ale hlavně šťastní, že naší pomoci nebylo moc potřeba. (Vždyť ze 120 tisíc poutníků lékaři ošetřili jen asi 15 až 25 lidí a nejednalo se o nic extra závažného.) Bohu díky za to.

Blažena Sypťáková

„Pro křesťany má pravda jméno: Bůh. A dobro má tvář: Ježíš Kristus.“ Také tato slova zazněla při projevu Benedikta XVI. ve Vladislavském sále. Ne že by pro nás věřící byla něčím převratně novým a objevným. Pozoruhodné je spíš, jak současná hlava římskokatolické církve dokáže křesťanskou pozici veřejně hájit a domýšlet do všech důsledků. Klidně za cenu, že se papež pro své neskladné názory stává přímo ztělesněním zpátečnictví. Anebo tím naopak leckomu imponuje? (Zdá se, že českému prezidentovi ano.) Papež prostě odmítá chápat víru jako soukromé náboženské přesvědčení, se kterým se raději skrývám za zdmi kostela nebo ve své modlitební komůrce. Zjevení Boha v Kristu je pro něj pravda, která se týká nejen zbožných duší, ale celého světa, samozřejmě včetně světa politiky a hospodářství. (Mimochodem: slovo „pravda“ se v jeho pražském projevu objevuje 21krát!) Zbožnost, která se omezuje jen na sféru osobního života, současná společnost celkem toleruje – a vyhradí jí klidně i několik kilometrů dálnice D1, neděje-li se to příliš často. Sebevědomé a kritické křesťanství, jehož principy mají dopad na mezilidské

vztahy na všech úrovních, je naopak nepohodlné. Co nám má nějaký papež co mluvit do věcí veřejných, když přece všichni víme, že zde vládne neviditelná ruka trhu, nebo spíše neviditelné, ale zato dlouhé prsty různých lobbistů a kariéristů! Dříve, než Benedikta XVI. obviníme z konzervatismu (a jistě by se k tomu oprávněné důvody našly!), zamysleme se nad tím, zda si svou víru někdy neusnadňujeme, když necháváme svět světem, ať si hledá pravdu takovou, jaká se mu právě hodí.

Ondřej Kolář

Dnes jsme tady měli papeže. Na louce za Boleslaví jsme byli na celé mši. Připadalo mi to "důstojné a spravedlivé." Kvanta lidí, všichni vlídní a přátelští. Celkově logisticky a choreograficky to měli vymakaný, v podstatě charismatičké písničky v lehce popovém stylu, ale s 50 tisíci okolo to je strhující. Řekl bych, že dobrým směrem. Kázal o vzetí kříže, v podstatě o kariéře směrem dolů, italsky s překladem. Kdo by se chtěl protestantsky čuřit, mohl by snad jedině při Svatováclavském chorálu, který jsem poprvé slyšel celý zpívat, kde se teda prosby a přímlyvy adresují všemi možnými směry, kromě Pána Boha. Po setmění jsme pak ještě vyrazili na "jízdu sv. Václava", mládež nastrojená do středověkých maškar, s pochodněmi okolo rytíře Václava na koni v brnění... Docela romantika.

Z dopisu Petra Slámy

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

Věčnost a naděje

Teď v listopadu lidé nejen v církvích víc než kdy jindy myslí na věčnost. Znáte to: podzimní, již vzácné slunce, padání barevného listí, vítr na venkovských hřbitovech... Je to smutné a přitom krásné. Všech svatých a Památka věrných zesnulých jsou staré svátky. Protestanté v mnoha zemích poslední neděli před Adventem slaví místo nich tzv. Neděli zesnulých. Letos to bude 22. listopadu.

Jeden slavný německý teolog "na stará kolena" napsal tlustou knihu o posledních věcech. Upozorňuje v ní mimo jiné na něco, co dříve bylo samozřejmé. Když se šlo do kostela, často to bylo přes hřbitov. Každou neděli ráno byli (a leckde stále jsou) věřící konfrontováni s faktem konečnosti svého pozemského lidského života. Tam, kde leží jejich předci, spočinou jednou i oni. Děje se to v neděli ráno! To jest ve chvíli, kdy církev každý týden slaví Kristovo vzkříšení z mrtvých. Tak jako on vstal, vstaneme i my. Alespoň to tvrdí apoštol: Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli.

Zdá se mi, že právě v tom tkví jedinečnost křesťanského způsobu existence. Žijeme s vědomím, že musíme zemřít. A zároveň umíráme s vědomím, že vstaneme z mrtvých.

Hodně lidí kolem mne říká, že pro ně myšlenka na věčnost není důležitá. Že se dá žít i bez ní. Že nemá smysl přemýšlet o něčem, co přece nikdo

neviděl a o čem Písmo svaté mluví jen v podobenstvích a v hádankách. Něco na tom je. I mně se líbí krásná a přitom tajemná řeč pavlovských epištol:

Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.

Jenomže: jak se mohu utěšovat nadějí života věčného, když o něm nemám nebo nechci mít žádnou představu, žádnou fantazii? A není to nakonec nějaký vnitřní blok, který mi brání nechat se v dobrém slova smyslu "unést" fantaziemi, které nabízí Písmo v Novém i Starém zákoně?

Dva příklady za všechny: Ježíš vypráví nenápadné podobenství o Božím království. To se podobá obilnému zrnu, ze kterého posléze vyroste tak veliký strom, že odevšad přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích! Kdo by si nevzpomněl na svá dětská léta, kdy lezl po stromech a ve větvích si budoval hnízdečko nebo nějakou pozorovatelnu. Na stromě se člověk cítí v bezpečí. Zvláště pokud má na dosah ruky rudé třešně či zlatozelené hrušky.

Prorok Izajáš nabízí (v 65. kapitole) svému všelijak zkoušenému lidu naději velmi konkrétní a velmi tělesnou. Budou se moci vrátit ze zajetí do své vlasti. A tam vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody.

Tady by někdo mohl namítnout, že prorok přece myslí na normální návrat do Judska a na obnovu poničeného hospodářství a občanské infrastruktury. Jistě. Ale nejen na to. O pár veršů před tím prorok hovoří o stvoření nového nebe a nové země.

Domy a vinice. Košatý zelený strom. To si umím představit a na to se umím těšit. Když žiju, a doufám i jednou, až budu umírat.

MODLITBA

Bože, ty jsi Pán živých i zesnulých, a tvůj Syn dává dobrou naději každému, kdo věří. Prosíme, dej nám moudrost, když žijeme, a radost, když umíráme. Vždyť ty všechno vedeš k dobrému. Amen.

Autorem biblického zamyšlení je Marek P. Lukášek (1965 v Praze). Od roku 1993 slouží jako farář CCE v České Lípě. Na malý úvazek působí jako kaplan v okresní nemocnici. Má ženu a dvě již velké dcery. Má rád dobré víno, ruskou klasickou literaturu a americké nezávislé filmy. V církvi působí mj. v poradním odboru liturgickém s nadějí, že bohoslužba má být nejen řádná, ale také krásná.*

Uherské Hradiště

S pomocí Boží začínám psát kroniku našeho sboru uhersko-hradištského. Chci v této knize zaznamenat všechny radostné i teskné chvíle, všechnu práci, námahu a obětavost bratrů farářů i členů církve. Na moravském Slovácku, kde před 300 lety byly nejkrásnější sbory Jednoty Bratrské, téměř všichni úpěli pod jhem katolického klerikalismu a právě zde si Pán Bůh přál, aby bylo kázáno čisté evangelium.

Obvod nynějšího českobratrského sboru uhersko-hradištského byl ryze katolickým. Do tohoto obvodu z jiných krajů zapadnuví evangelíci nevěděli často, kam jsou přiřazeni. Evangelíci a.v. z Uh. Ostrožska, Bzenecka a Kyjovska patřili ke sboru Hrubé Vrbky. Evangelíci vyznání reformovaného z Kyjovska patřili do Klobouk u Brna, z Bzenecka, Uh. Ostrožska a Uh. Brodska do Javorníku a z Uh. Hradiště byli zapisováni jednou v Javorníku, jindy zase v Hustopečích až do roku 1904, kdy výnosem v Kloboukách ze dne 2. července 1904 byli přiděleni do Zádveřic.

Takto začíná kronika uherskohradištského sboru.

Ano, símě reformační víry bylo na Slovácku tvrdou protireformační úplně potlačeno. Vždyť Uherský Ostroh, centrum husitů a později Jednoty Bratrské, Uherský Brod - rodiště a dětství J. A. Komenského, taktéž evangelíků Jednoty bratrské, a v neposlední řadě i Uherské Hradiště byly baštami evangelizace na Slovácku. Žel, Jezuité a pozdější založení jezuitské školy s kolejí v Uherském Hradišti ve velmi krátké době pokatolili násilím celý zdejší kraj až po hornaté kopce Javorníka nad Veličkou.

V tomto přetěžkém prostředí pro evangelíky se ale našel hospodář, který začal znovu zasívat símě reformační víry v Uherském Hradišti. Byl to zádveřický farář Josef Jadrníček z valašské Strážnice, který už roku 1911 začal dojíždět do Uherského Hradiště na konci každého čtvrtletí vyzkoušet asi pět školních dětí z Uherského Hradiště a okolí. Vykonal též v únoru 1911 první biblickou hodinu v příbytku bratra Josefa Kostlána, správce cihelny v Mařaticích. Později na žádost bratrů a sester v Uherském Hradišti, kteří se scházeli v obchodní škole, usneslo se zádveřické staršovstvo na schůzi 5. června 1911, aby bratr farář Jadrníček dojížděl do Uherského Hradiště jedenkrát za dva měsíce a vykonal tam služby Boží. Hradištský sbor se mezitím rozmnožil o dělníky, pracující při regulaci řeky Moravy.

To byly nepatrné počátky. Ale kdo by pohrdal dnem malých začátků a nevážil si zrna hořčičného zasetého v půdě Slovácka? Farář Jadrníčkovi byl velkým pomocníkem správce cihelny bratr Kostlán. Bratra faráře Jadrníčka misijní práce těšila a nelitoval námahy. Práce v plném rozsahu byla obnovena po první světové válce. 7. března 1920 se v tehdejší obchodní akademii sešli členové Českobratrské evangelické církve zádveřické, bydlící v Uherském Hradišti. Schůzi řídil farář Jadrníček, který oznámil, že staršovstvo zádveřického sboru rozhodlo, aby byla v Uherském Hradišti zřízena kazatelská

stanice. Aklamací se provedla volba výboru. Předsedou se stal bratr Dr. Josef Urbánek, vrchní soudní rada v Uherském Hradišti.

Přejíždění a práce ve vlastním sboru v Zádveřicích a v kazatelské stanici v Uherském Hradišti začaly faráře Jadrníčka unavovat. Ale Pán Bůh mu světil Slovácko. Na podnět bratra faráře Prudkého darovali američtí bratři našemu sboru 10 000 Kč. Tento šlechetný dar povzbudil hradištské staršovstvo, že se osmělilo požádat zádveřické staršovstvo, aby se bratr farář Jadrníček přestěhoval do Uherského Hradiště a věnoval se tu plně práci. Této žádosti bylo vyhověno a 20.3.1921 byl Josef Jadrníček ustanoven druhým farářem zádveřickým pro příslušnou diasporu na Slovácku se sídlem v Uherském Hradišti. Práce se dařila a 13.12.1924 se sbor v Uherském Hradišti stal samostatným.

Sborový dům Jana Ámose Komenského v Uherském Hradišti byl vystavěn v letech 1925 a 1926. Náklady činily 310 000 Kč. Pomohla tu obětavost členů a vydatná pomoc ze zahraničí (Amerika, Holandsko). Sbírký a dary probíhaly již od roku 1921. Na stavbu sborového domu daroval cihly i pan Abrahám, majitel kunovické cihelny a otec známého herce Josefa Abraháma.

Slavnostního otevření sborového domu 11. července 1926 se zúčastnil synodní senior Dr. Josef Souček. Při této slavnosti byl instalován prvním farářem Josef Jadrníček. Práce zdárně pokračovala a také se rozšiřovala. Vznikly kazatelské stanice: Napajedla, Kyjov, Uherský Brod, Buchlovice, Staré Hutě a Bzenec. I když měl farář Jadrníček pomocníka, bratra Antonína Balabána, absolventa misijní školy v Olomouci, musíme si uvědomit, že celou rozlehlou oblast kolem Uherského Hradiště objížděl vlakem, autobusem a často i na kole. Bratr Balabán ve svých vzpomínkách píše, že na kole jezdil až do Starých Hutí, což je až za Buchlovskými horami. Jaký úžasný dar od Pána Boha tento první kazatel v Uherském Hradišti měl.

Po Josefu Jadrníčkovi nastoupil do velmi těžké politické doby bratr farář Jan Sláma. Působil zde od roku 1949 do roku 1961, kdy musel odejít na nátlak místních funkcionářů.

Další pastýřem hradištského sboru byl od roku 1961 zvolen bratr farář Jaromír Sečkář, který zde působil krátce, a to do roku 1963.

Od 29.12.1963 nastoupil do uvolněného sboru bratr farář Bohuslav Otřisal, velmi skromný, obětavý a vzdělaný pastýř. Dokonce se naučil i řídit auto, aby mohl objíždět rozsáhlý diasporní sbor. V roce 1970 odešel do Prahy, kde se stal později pražským seniorem.

Od roku 1971 do června roku 1978 spravoval sbor bratr farář Jan V. Klas, povahy jadrné, veselé, přímého chování, dovedl řešit i složité otázky jasně a přímočaře.

Šestý pastýř sboru Jan Hudec nastoupil do Uherského Hradiště 1.1.1981 jako diakon. Díky jeho nezdolné energii a úsilí se podařilo v letech 1993 až 1994 nejen renovovat stávající budovu sboru, ale podstatně ji rozšířit vkusnou přístavbou, za značné finanční podpory bratří a sester z ciziny, zvláště z Holandska. 15. a 16. října 1994 byla nově přistavená budova slavnostně otevřena za účasti bratří a sester z ciziny. Bratr farář ještě za totality navázal ekumenickou spolupráci s reformovaným holandským sborem v Berkelu a Rodenrijsu u Rotterdamu. Bratr farář Hudec byl nejen výborný organizátor hmotných statků, ale i vynikající duchovní pastýř, chodil na návštěvy bratří, kteří ani nevěděli, že duchovně patří do naší církve, navštěvoval nemocné a starší bratry a sestry. Zavedl krásné a nezapomenutelné chvíle v domovech důchodců jak v Uherském Hradišti, tak hlavně v Buchlovicích. S těžkým srdcem jsme se s ním a jeho rodinou loučili v roce 1996.

Poslední bratr farář Marek Váňa byl uveden v úřad farářský v roce 1996 jako vikář a ukončil své působení v Uherském Hradišti na jaře roku 2009. Zažil velké povodně roku 1997 a nové stavební úpravy velkého sálu po povodních, kdy se měnila podlaha, protože vše bylo pod vodou.

V současné době má sbor 585 kartotéčních členů: v Uherském Hradišti 338 členů, v kazatelské stanici Napajedla 126 členů, v Luhačovicích 46 členů a v Uherském Brodě 75 členů. Jak by to bylo krásné, kdyby tyto počty členů byly reálné, alespoň v neděli na bohoslužbách. Skutečnost je ale žalostná. V Uherském Hradišti v neděli je tak 10 – 12 členů a v ostatních kazatelských stanicích je poměr stejný. Jen v Luhačovicích v lázeňské sezóně, díky lázeňským hostům, je účast na shromážděních hojnější. V Uherském Hradišti je ale velmi zakořeněné ekumenické společenství bratří a sester. Velmi k tomu přispívá i aktivní Kostnická jednota, která pořádá všechny aktivity v našem sboru, jako jsou přednášky každý měsíc v roce, zájezd a vánoční koncert. Do našeho shromáždění chodí bratří a sestry z Církve bratrské, Bratrské jednoty baptistů a Československé církve husitské, někdy i římskokatolické. Počet členů v neděli na shromáždění je kolem 20 až 30. Na svátky jako v každém sboru se počet zvýší. Bohoslužby začínají každou neděli v 10 hodin. Svátost večere Páně je každý měsíc, což nebývá v našich sborech zvykem, každou první neděli po bohoslužbách je setkání při kávě či čaji s občerstvením, které připravují sestry. Během školního roku se souběžně se shromážděním konají schůzky dětí v malém sále. Biblické hodiny jsou v Uherském Hradišti každé úterý a ve vedení se střídají kazatelé z ekumenických církví. Nyní je sbor hradištský bez pastýře a je velmi těžké najít faráře, který by šel do tak rozsáhlého diasporního sboru.

Město Uherské Hradiště je krásně upraveno a jako perla vsazeno do krajiny pod Buchlovem. Budeme rádi, když k nám zavítáte na návštěvu do našeho sboru.

Branislav Soviš

Vzpomínky na profesora Františka Švandu

Curriculum vitae

František Švanda se narodil 18.10.1895 v Daňkovicích v rolnické rodině s devíti dětmi. Studoval na reálce v Novém Městě na Moravě a na Filosofické fakultě v Brně, obor historie. Od roku 1915 byl povolán do vojenské služby a po zajetí v roce 1917 vstoupil do ruských legií. Po návratu do vlasti byl profesorem na gymnáziu v Hranicích na Moravě (1923-1926), v Kroměříži (1926-1934) a pak v Brně na dívčím reálném gymnáziu (1934-1940). V letech nacistické okupace 1940-1945 byl vězněn v Brně, v Olomouci, na Mírově, v Breslau a v Berlíně. Po osvobození se stal nejprve profesorem a od roku 1947 i ředitelem klasického gymnázia v Brně a současně pověřeným správcem Biskupského gymnázia. Po únoru působil jako profesor na zdravotní škole v Brně. Byl kurátorem brněnského sboru v letech 1958-1968 a náměstkem seniorátního kurátora v letech 1962-1968. Zemřel 9.3.1975 v Brně a je pochován v Novém Městě na Moravě.

Moje vzpomínka na Františka Švandu se váže k jeho příchodu jako ředitele klasického gymnázia v Brně na Legionářské ulici. Pokud si dobře vzpomínám, byl jsem spolu s bratrem Lubomírem v kvartě, když jsme se dověděli, že bude naším ředitelem František Švanda, bývalý ředitel dívčího gymnázia v Brně. Nic jsme o něm nevěděli než to, že je to bývalý legionář a profesor dějepisu.

Začal vyučovat dějepis také v naší třídě a hned od začátku jsme vycítili, že mistrovsky ovládá svůj obor. Stál vždycky před tabulí a jeho výkladem byla vlastně vysokoškolská přednáška, které jsme naslouchali jedním dechem. Specialitou ředitele Švandy bylo, že vyžadoval od žáků, aby měli malý slovníček, do kterého nadiktoval vždy asi čtyři věty, někdy je napsal i na tabuli, které výstižně shrnovaly to, co bylo předmětem jeho výkladu. Když příští hodinu zkoušel, bylo naprosto nutné, aby student přinesl onen slovníček, běda když ho někdo zapomněl. Zkoušel tak, že dával otázky, a snadno poznal, je-li žák připraven či nikoliv. Náš obdiv k němu vzrůstal, když suploval za nějakého profesora či profesorku. Pak se ptal, co jsme minule probírali, a navázal na to výkladem, jako by byl učitelem toho předmětu. Tak vyučoval češtině, ale i občanské nauce a snad i ruštině, kterou dobře znal. Ostatní profesori měli před ním velký respekt a pokládali ho za polyhistora.

Netajil se tím, že je evangelík, přejně vykládal husitství, a když potřeboval vysvětlit, co je podstatou Božího zákona vyvolal mě, Luboše, nebo Petra Pokorného či Radoslava Kvapila, abychom přednesli Ježíšovo dvojpríkázání

lásky, protože věděl, že je známe z paměti. Byl velmi přísný na pořádek. Vzpomínám na to, jak jednou rozbil někdo z naší třídy okno. V té chvíli se rozzlobil, uměl se moc pěkně zlobit, ale pak byl najednou zase zcela klidný. Později nám říkal, že to byl vždy pro něj divadelní výstup, který naplno neprožíval.

Příčinnou jeho odchodu z gymnázia, a možná i profesorky Komárkové, která nás učila filosofii, bylo to, že neměli pochopení pro bláznivou akci mládež vede Brno. To bylo v roce 1949, kdy mládež převzala vedení ústavu a profesori byli posazeni do posledních lavic. Byl to Šlingův výmysl, který mu později komunisti vyčítali. Šling byl i pro jiné věci později odvolán z místa prvního tajemníka městského výboru KSČ. Na to musel ředitel Švanda opustit místo ředitele gymnázia a na jeho místo přišel Rus Ščaděj, který moc česky neuměl. Odejít musela pro neschvalování února 1948 i profesorka Komárková.

Profesor Švanda, který chodil pravidelně na bohoslužby do prvního brněnského sboru, se stal i jeho kurátorem a míval ve sboru přednášky o české reformaci.

Závěrem chci uvést, že ředitel Švanda se těšil velké úctě u profesorů našeho gymnázia pro svoji vzdělanost a charakter, ze kterého jasně zářila evangelická pravdomluvnost, poctivost a neúplatnost, které byly viditelnými důsledky jeho víry v Boha.

Jiří Kabíček

Kde byly kořeny tak výrazné a charakterní osobnosti? Byl vybaven od dětství písmáckou tradicí vysočinského kraje kolem Nového Města na Moravě. Pocházel z daňkovického sboru. Tam se vždy rád vracel, především za svou milovanou maminkou, která dosáhla vysokého věku přes devadesát let. Jeho víra se prohlubovala osobními životními zkouškami, zápasy v ruských legiích, a za nacistů vězněním v německých žalářích. Už to ukazuje na nezlomnost jeho charakteru. Po válce působil především jako profesor dějepisu. Svým vystupováním a jednáním ztělesňoval evangelického džentlmena. Vždy bezvadně oblečen, zdvořilého, ale rovného přístupu k lidem. Dovedl přímo říct své mínění a neurazit se po nesouhlasu druhé strany. Musím přiznat, že s žádným kurátorem jsem neměl tak otevřené výměny názorů, a přece jsme si oba jeden druhého vážili a měli se rádi. Prof. Švanda byl masarykovec a přívrženec tzv. liberální teologie. Neváhal upozorňovat na nebezpečí některých stanovisek prof. J. L. Hromádky a odvážně kritizoval nástup komunistického režimu. To mu vyneslo, jak už je vidět ze vzpomínky br. Kabíčka, různá znevýhodnění, především zbavení místa ředitele klasického gymnázia. Stal se nejen sborovým, ale také jedno období seniorátním kurátorem. Ve sborech byl vítaným řečníkem při přednáškách z církevních dějin. Vždy pečlivě připraven přednášel z paměti, jen občas vytáhl z náprsní kapsy malý papírek s několika základními poznámkami. Pro svou přímou, vzdělanou a lásku k církvi byl jednou z výrazných laických osobností naší církve. Rádi na něho vzpomínáme.

Jan Pokorný

Jan Rokycana (1397? – 1471)

Narodil se ve velmi chudé rodině kováře na okraji Rokycan. Byl velmi nadaný, první vzdělání získal v místním augustiniánském klášteře, tam později vstoupil i do řádu. Členství v řádu mu poskytovalo jednak slušné vzdělání, jednak i nutné zaopatření. Přes tyto pro chlapce nenahraditelné výhody v klášteře nezůstal a brzy odešel do Prahy. Můžeme se domnívat, že se už doslechl o Husovi, jehož myšlenky se rychle šířily, chtěl ho poznat a slyšet jeho kázání.

V Praze ovšem neměl zajištěné vůbec nic a živil se velmi bídě, jako ostatní nemajetní studenti. Teprve mnohem později se uchytil jako vychovatel u bohaté rodiny. Snad nevynechal dne, aby nevyslechl v Betlémské kapli Mistra Jana Husa. Prožil nejdramatičtější období Husova působení ve městě i jeho vynucený odchod do vyhnanství. Odchod Husův znamenal pro Rokycanu těžkou ránu. Stal se členem studentského ústavu při Betlémské kapli, jehož správcem byl kazatel kaple, nyní Jakoubek ze Stříbra, Husův následník. Rokycana byl s ním v denním styku a cele se k němu přimkl. Hluboce ho obdivoval a podle vlastních slov ctil jako skutečného otce. Jakoubek se vždy zasazoval o jednotu husitů. Ač mu byla teologie táboritů blízká, prosazoval vždy kompromis přijatelný všem husitským stranám. Věděl, že vedle silné církve se může udržet při životě jen jednotné husitství. Rokycana přijal Jakoubkův zápas za svůj. Stal se neúnavným, výmluvným a vlivným kazatelem, byl ale i prozíravým diplomatem. Nejednou musel projevit i svou osobní statečnost, aby zachránil situaci. Jeho výjimečnost byla zřejmá. Po skonu Jakoubka se stal správcem duchovenstva pod obojí. Když se na počátku třicátých let objevily náznaky, že církev bude ochotna s husity jednat, byl postaven do čela všech rokování nejednotných husitských stran. Na pozdějším koncilu v Basileji (1433) vedl české poselstvo. O dva roky později byl zvolen zemským sněmem arcibiskupem. Tato volba ovšem nikdy nebyla přijata císařem ani schválena papežem. Císař Zikmund i po vyhlášení kompaktát hledal stále cesty, jak vliv husitství podkopat. Podařilo se mu za arcibiskupa prosadit jiného kandidáta a Rokycana se ocitl v nebezpečí, musel opustit Prahu. Odešel do Hradce Králové, kde byl v sirotčím městě pod ochranou. Odpor k císaři postupně rostl, až Zikmund nakonec musel Prahu spěšně opustit. Cestou zemřel (1437). V zemi bez císaře nastal klid, přestalo podněcování nevráživosti mezi katolíky a husity, naopak sílila snaha o dohodu. Kompaktáta byla uznána i katolíky za východisko pro zemi. Upevnila se moc Jiřího z Poděbrad, ten r. 1448 ovládl Prahu a Rokycanovi umožnil po 11 letech návrat do Prahy i do funkce. Byl to velký návrat, potvrzený souhlasem všech husitů. Vždyť i jeho dřívější odpůrci uznali jeho zásluhy o husitskou církev. Zanedlouho se však objevila nová hrozba v osobě mladého krále Ladislava, vášnivého katolíka. Ten zpočátku pobýval ve svých sousedních zemích, ale když se po čtyřech letech vrátil na Pražský hrad, začal tvrdě potírat husity. Náhle však onemocněl tyfem a během dvou dnů zemřel. Všeobecná touha po míru přivedla na trůn Jiřího, na kterém se shodli jak husitští, tak katoličtí stavové (1458). S novou situací se však nemohl smířit

papež a hledal možnosti, jak situaci v Čechách zvrátit. Nejprve jednostranně zrušil kompaktáta, s odůvodněním, že platila jen pro jednu generaci. Očekával-li, že mu tento krok přinese prospěch, hluboce se mýlil. V Praze jen utvrdil odhodlání dál hájit sjednanou dohodu. Ve svém úsilí ale nepřestal a po čase vyhlásil dokonce na Jiřího klatbu. Vytrvalé podněcování proti králi a husitské církvi pomalu začalo nést ovoce. Protivníci se začali veřejně chystat k nové válce proti Čechům. Ve stálých zápasech svého života nyní už starý Rokycana ztratil mnoho sil. Byl ochromen mrtvicí, snad svá kázání ale dál diktoval. Takto nemocen prožil těžce poslední léta svého života.

Rokycana vždy upřímně usiloval o příkladnou církev, ale za jeho života se poměry v české společnosti změnily. Těžce nesl, že hledání pravého křesťanství přestalo být zájmem lidu, nadšení se vytratilo, platily už jiné hodnoty. A tehdy v kázáních vyzýval k počáteční horlivosti husitství. Hledal hrstku lidí, kteří dosud nepodlehli nástrahám doby. A oni se opravdu pod jeho kazatelnu scházeli. Byl to kruh jeho stoupenců, jedním z nich byl Řehoř, jeho synovec. Rokycana je podporoval, pomáhal jim, považoval je za jedno z mnoha různých společenství uvnitř husitské církve. Když však tento kruh ve svém neustálém hledání neuznával meze a odvažoval se jít stále dál, Rokycana nemohl už s ním pokračovat. Měl stále na mysli církev, která mu byla svěřena a za kterou se cítil odpovědný. Mnozí mu vytýkali neupřímnost, stálé kompromisy, ale on si byl vědom, že pokud husité musí žít uprostřed katolického prostředí, musí zůstat jednotní, ale také hledat cestu k vyrovnání se svým okolím.

Rokycana byl činný i literárně. Je škoda, že se po něm zachovaly jen písemnosti z posledních let jeho života. Nejznámější jsou jeho postily, psané jak česky, tak latinsky. V nich vyložil téměř celý Nový Zákon.

Ladislav Hájek

JAK SE TO DĚLÁ

Agenda

Nejdříve, milý čtenáři a pozorná čtenářko, se patří napsat, že slovo „agenda“ docela obecně pojmenovává soubor úkonů, které, když jsou uspořádaně vykonány, dávají společně smysl. V evangelické církvi je vhodné tak pojmenovat knížku o úkonech a dějích, kterým se úhrnem říká nejčastěji „bohoslužba“, a myslí se na to, že Kristus shromažďuje církev a slouží nám ke spasení.

Bál jsem se, milý čtenáři a pozorná čtenářko, že sotva napíšu úvodní řádky, přihlásí se ke slovu kontrolor. Vyčítá mi každou dlouhou větu a kárá mě za každé slovo, které není obecně srozumitelné. Bál jsem se, že přijde – a už je tady. Je kontrolor, proto se jmenuje **K.** A je dotěrný. Posudte sami: **K.** se ptá, **J.** (míněně jsem já) odpovídá, a to s nenapodobitelnou trpělivostí.

K.: Takže Agenda je knížka, a v té čteme, co se říká v evangelickém kostele?

J.: Taková knížka by se asi musela jmenovat Legenda. V kostele se nejen něco říká nebo předčítá. Prvořadě by se tam mělo naslouchat. A v našem sboru také zpíváme, jdeme k večeři Páně, konáme křest svatý, setkáváme se jedni s druhými při zvláštních příležitostech. Bohoslužebná kniha se týká nejen mluvy, ale i dalších rozmanitých dějů.

K.: Opravdu takovou knihu pro naši církev ještě nemáme?

J.: Opravdu takovou knihu máme v knihovně. Ve dvacátém století byla sepsána hned v několika podobách. Nejužívanější a nejvýznamnější jsou možná tři: Jedna vznikla na samém prahu druhé světové války. Druhá vyšla v padesátých letech. Třetí – a ta už se i jmenuje Agenda – se začala připravovat na konci šedesátých let a vycházela po částech v sedmdesátých a osmdesátých letech.

K.: Tři knihy, ta poslední má dokonce několik svazků! Copak to není dost? Proč to někdo chce psát znovu? Nebo snad byly ty knihy v minulém století napsány špatně?

J.: Všecky byly napsány pozoruhodně dobře. Ale byly určeny pro evangelické služby Boží v minulém století, zatímco my slavíme služby Boží dnes. Když jdeme do kostela, procházíme městem, které vypadá dnes jinak než před čtyřiceti lety. Lidé se jinak češou a jinak oblékají, prokazatelně se změnilo mnoho prvků v běžné každodenní řeči, hraje se jiná hudba, jinak se jmenují nejen některé ulice, ale celá naše země má dnes jiné jméno a vztahy v ní se velmi výrazně změnily. Tyto změněné skutečnosti si každý do kostela přinese zvnějšku. Je pošetilé domnívat se, že to má zůstat bez vlivu a bez odezvy na podobu služeb Božích. Je pošetilé domnívat se, že v kostele jsme jacísi jiní lidé než na ulici, ve vlaku nebo u stolu, když obědváme. Bylo by méně pošetilé myslet si, že napořád vystačíme s agendou, která věrně odráží to, co bylo běžné před čtyřiceti lety?

K.: Chceš mě přesvědčit, že tenkrát před čtyřiceti lety chápali bohoslužby nesprávně?

J.: Chápali je v jiném prostředí. Agenda ČCE, která tehdy vznikala, měla úctyhodně promyšlenou základní koncepci. Před několika lety synod ČCE uložil vedení církve, aby podniklo kroky k započetí přípravných prací na nové agendě. Synodní rada tím pověřila nově ustavený liturgický odbor, a ten nejprve rozhodl, že bude velmi užitečné, když na onu základní koncepci „staré“ agendy naváže.

K.: Máme přece vzdělané kazatele. Proč si každý prostě nesestaví svoje bohoslužebné texty a pravidla?

J.: Bohoslužba není záležitost odborníka, který má nastudováno, „jak je to správně“, a ostatním (neodborníkům) to jednoduše nařídí. Služby Boží slaví nikoli farář (či snad dokonce „kněz“), nýbrž společenství. (Pravda, všichni v něm jsou kněží, neboť dle Písma vyznáváme všeobecné kněžství všech, kdo věří v Krista.) Bohoslužebné společenství je však vždy rozsáhlejší, než je okruh lidí, kteří se zrovna v tu chvíli sešli v kostele. Nevyhneme se přitom paradoxu: I v té nejmenší modlitebně, nebo třeba u lůžka nemocného člověka, je Kristus přítomen v ději slova a svátostí, a proto lidé takto

shromáždění jsou bezpochyby církev Ježíše Krista. Ale právě to je zavazuje, aby při utváření své bohoslužby měli na paměti, že ji slaví v jednotě se všemi, kdo Pána Ježíše vyznávají a usilují mu naslouchat, vedeni Duchem svatým.

K.: Takže chceš, aby se užívaly jenom texty a pravidla, které budou otištěny v té připravované agendě?

J.: Kde je Duch Páně, tam je svoboda. Bohoslužebná příručka má poradit a nabídnout pomoc; nepatří se, aby chtěla někoho vodit jako koně na opratích. Agenda užitečná pro církve a pro každý sbor nejen musí respektovat svobodu kazatelů (a všech, kdo připravují služby Boží) k vlastní tvorbě, ale měla by si stanovit za cíl, aby ke svobodné tvorbě povzbudila. Má však zároveň dobrou úroveň své nabídky povzbudit i k svobodnému převzetí „hotových“ textů a útvarů.

K.: Tak aspoň uveď nějaký příklad.

J.: V našich sborech panuje uspokojení nad tím, že kazatelé většinou svá kázání vytvářejí sami. Každé kázání je originál, a to mnohdy originál velmi zdařilý. Není však správné toto pravidlo beze změny přenést i na další bohoslužebné texty a úkony. Právem by protestovali ve sboru, kde by se slavila večere Páně pokaždé úplně jinak, protože by v tom kazatel pokaždé byl zcela originální. Nebylo by myslím šťastné složit pro každé služby Boží úplně nové, nikdy neslychané písně. Kdo by odmítal, aby se při službách Božích vyslovila modlitba, kterou už někdy dříve pronesl někdo jiný, musel by nejdříve a nejhlasitěji odmítnout modlitbu Otče náš. V bohoslužbě nejsme a nebudeme první ani jediní, zato jsme a budeme ve společenství s mnohými.

K.: Tak a teď mi poděkuj za rozhovor.

J.: Vlez mi na záda. Chtěl jsem něco zajímavého napsat pro milého čtenáře a pozornou čtenářku, a tys mě jako obvykle po celou dobu zdržoval. Promiňte, milý čtenáři a pozorná čtenářko. A děkuju za pozornost.

Jaroslav Vítek

BUDE

Nešpory v Červeném kostele

Listopadové hudební nešpory se konají v neděli 1. listopadu 2009 v 19:30. Účinkuje při nich Brněnský ekumenický sboreček a instrumentální soubor - řídí Luboš Raus. Program: Speciálník královehradecký, Benešovský kancionál, M. Gomolka, J. Pachelbel, J. S. Bach, G. F. Händel, F. X. Bixi. Biblické zamyšlení: Mgr. Štěpán Hájek. Projekt se koná za finanční podpory statutárního města Brna. Dobrovolné vstupné bude věnováno občanskému sdružení Naděje v Brně. Pořádají a zvou sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno-Husovice.

Kavárnička

- 4.11. Bratr Jan Franců nás zve do ciziny promítnutím pěkných snímků
- 11.11. Hudební odpoledne nám zajistí studující konzervatoře
- 18.11. Michal Doležel nám poví o historii Staré radnice v Brně
- 25.11. Vyprávění bratra faráře Jana Pokorného

Rodinná neděle v Brně I

Na 8. listopadu chystáme rodinnou neděli, kdy budou našimi hosty manželé Pavel a Dana Hanesovi. Oba přednášejí na katedře evangelikální teologie a misie, která je součástí Pedagogické fakulty University Mateje Bela v Banské Bystrici. ThDr Pavel Hanes nám poslouží kázáním v Červeném kostele, pak bude společný oběd na faře a odpoledne bude mít doc. Dana Hanesová přednášku a rozhovor na téma: Jak učíme děti o Bohu (Metody učení a vedení dětí k Bohu v dnešní době). Na společný oběd se prosím přihlaste v kanceláři.

CESTUJEME

Mojžíšova hora

Můj celoživotní sen shlédnout poklady starého Egypta přímo na místě se mi skutečnil jen díky tomu, že Sinajský poloostrov s Mojžíšovou horou jsou součástí Egypta. Výstup na tuto horu byl zase přáním manžela a tak jsme naši cestu do Egypta absolvovali s cestovní kanceláří, která zaručovala obojí.

Mojžíšovu horu jsme měli zdolat až desátý den pobytu, kdy jsme již měli téměř všechny turistické lahůdky za sebou. O to více jsme se těšili, jak si toto vyvrcholení našeho zájezdu užijeme. Netušíce, že tříhodinový výstup bude probíhat individuálně a v noci, abychom kolem šesté ráno viděli východ slunce, vyrazili jsme potmě o půl třetí na cestu.

Ta vedla nahoru po vrstevnicích, po určitých úsecích byla přepažena jedním nebo dvěma schody, místy zbyla ze tří metrů jen půl metru úzká pěšina mezi skalami. Měli jsme jedinou šanci, a to přidat se k někomu, kdo měl dost silné svítilno, abychom se přiživili. Problém byl ovšem v tom, že jsme museli jít tempem toho se světlem. Šlo to, pokud nás nerozdělili velbloudi, ti se vždy odněkud vynořili, většinou po dvou.

Vodiči je usilovně nabízeli vychvalováním snad ve všech jazycích. Jeden z vodičů nás takto pronásledoval, jeho velbloudi nám ve tmě funěli za krk celý jeden úsek cesty, čímž se z našeho výstupu stával horor. Když jsme ztratili světlo, museli jsme počkat, až kolem nás projde někdo, ke komu se přidáme. Výstup nás strašně vysiloval, tempo chůze bylo dost rychlé, nucené přestávky přicházely tehdy, kdy jsme je nepotřebovali. Naopak jsme se báli udělat si pauzu sami, abychom nepřišli o světlo. Často jsme zakopávali o těžko předvídatelné vyčnívající kameny. S vypětím sil jsme dorazili ke schodům, po odpočinku u osvěžovny před posledním úsekem se sedmi sty schody jsme to asi po padesáti schodech vzdali.

Našli jsme si mezi skalisky plácek, odkud bylo pěkně vidět jednak na vrcholek hory, jednak na místo, odkud vyjde slunce. Podívaná, která se nám záhy naskytlá, stála za předchozí útrapy. Ze skal vycházející dosud neviditelné slunce postupně nasvětlovalo skalní štíty, které se v kontrastu s okolním tmavým skalním masivem samy rozzářily různými barvami. Snad se tento výjev dá přirovnat k večernímu rozzhání petrolejových lamp, kdy po zažehnutí té poslední zmizí tma.

Přešli jsme kousek dál, tam sedělo bez hnutí jako sfingy několik žen. Jak se slunce začalo objevovat, důstojně povstaly. Byly to Němky, které si z východu slunce udělaly jakýsi kultovní obřad. My jsme se soustředili na vrcholek hory, odkud se proudy poutníků jevily jako mravenci, lezoucí po schodech dolů. Nechali jsme několik lidí, aby nás předešli, abychom podle nich šli správně. Pro jistotu jsme se ještě na cestu zeptali velbloudáře, který nám předtím usilovně nabízel svezení. Ten nám s jemnou ironií potvrdil směr cesty a my jsme začali sestupovat trasou v průrvě ve skále s 3 000 schody v podobě napříč osazených balvanů různých výšek. Než nám došlo, že se vracíme starou strmou stezkou ke klášteru svaté Kateřiny, už jsme nenašli sílu vydrápat se zpět na schůdnější cestu.

Je zvláštní, jak se v určité situaci stane z člověka stroj, který prostě šlape. Dorazili jsme dolů totálně propoceni na pokraji sil a příšerně nás bolela kolena. Sesunuli jsme se na židle v hospodě u kláštera, časem jsme do sebe nalili kávu a nasoukali dvě buchty. Únava na nás zapracovala, následný výklad průvodkyně, týkající se kláštera, jsme si vyslechli jakoby z dálky. Tak mně v mrákotách napadlo, jestli se Mojžíš sestupem s hory, když vlekl dolů Desatero, také tak vyčerpal jako my, jak ho asi museli Židé naštvat, když je našel křepčit kolem zlatého telete.

Alena Nováková

ZE SBORU BRNO – HUSOVICE

Husovice s novou fasádou

„Nebudete mi to věřit, chodím sem přeci již tolik let, ale dneska jsem vchod do naší modlitebny přešla! Teprve u sousedů si říkám, že jsem již nějak daleko, a tak se otočím a jdu zpět“ S těmito slovy, nebo alespoň hodně podobnými, přišla na první biblickou hodinu po prázdninách jedna sestra.

Může se to zdát trochu jako nadsázka, ale i z vlastní zkušenosti vím, jak si snadno zvykáme na rozbité chodníky nebo otlučenou omítku kolem sebe. A tak i pro lidi chodící pravidelně kolem našeho sborového domu se pomalu stávalo naše zašlé průčelí s opadávajícími kusy římsy trochu smutnou samozřejmostí.

Staršovstvo sboru si toho bylo vědomo. Opravu fasády jsme plánovali hned, jak se trochu finančně vzpamatujeme po rozsáhlých úpravách modlitebny a stavbě srubu na zahradě. Konečně v letošním roce jsme se již v plné síle mohli s chutí pustit do realizace opravy. Právě vzhledem ke zmiňované naléhavosti kvůli možnému ohrožení lidí na chodníku jsme ani moc déle čekat nemohli. O návrhy řešení jsme požádali výtvarníka Milivoje Husáka, který nám již navrhl vzhled interiéru modlitebny. Takže staršovstvu připadl jen úkol vybrat jeden z předložených čtyř návrhů nového vzhledu fasády a rozhodnout, komu zadat vlastní realizaci. Při výběru firmy byly samozřejmě hlavními kritérii cena, termín a reference firmy. Museli jsme vycházet z rozpočtované částky a ještě doufat, že nám pomůže dar od Jeronýmovy jednoty. Časově jsme chtěli vše stihnout v létě, kdy je ve sboru menší provoz. Z toho důvodu jsme ani nemohli se zahájením prací čekat na výsledek jednání seniorátní schůze JJ, kde o přidělování darů bylo rozhodováno. Naštěstí byl pro nás výsledek pozitivní.

Několik milníků z průběhu stavebních prací:

- 5. června 2009 podpis smlouvy s firmou Markus – stavební práce, s.r.o.
- 11. června zahájení prací
- 14. června přiklepnutí 70 tisíc od JJ
- 11. srpna ukončení prací
- 1. září uhrazení poslední částky z celkové sumy 252 929,- Kč.

Výsledek je již dnes patrný. Při pohledu z ulice náš sborový dům získal pěkný kabát, důstojný sboru evangelické církve. Grafické prvky na fasádě včetně desky s názvem sboru a již „historickým“ kalichem nad průjezdem vlastnoručně vyzdobil autor návrhu Milivoj Husák, kterému patří zasloužený dík našeho sboru. Další poděkování patří samozřejmě všem, kteří se akce účastnili osobně, i těm, kteří přispěli finančně. Popisovat provedení fasády není účelem tohoto článku. Zveme všechny zájemce o prohlídku do Husovic

osobně. A to nejlépe v neděli dopoledne, ať si můžete prohlédnout i interiér modlitebny při bohoslužbách, které začínají v 9:00.

Vladimír Zikmund

Oprava: Autorem článku ze sboru Brno-Husovice v Setkávání č. 8 byla Dita Staňková, nikoli Štěpán Hájek. Za chybu se redakční rada omlouvá.

ZE SBORU BRNO - ŽIDENICE

Jak pomáhá Diakonie ČCE cizincům

Jak pomáhá Diakonie ČCE cizincům jsme se mohli dozvědět od paní Aleny Fendrychové, která byla přednášejícím hostem našeho sborového setkání 18. září. Dozvěděli jsme se, že v České republice žije asi 440 000 cizinců, z nichž nejpočetnější skupinu tvoří asi 133 000 Ukrajinců, 70 000 Slováků, 60 000 Vietnamců, dále Poláci, Rusové a jiní.

Od roku 1990 bylo uděleno asi 3 400 azylů, mnozí, kterým byl azyl udělen, dostali později i státní občanství. Aktuálně má u nás azyl asi 2 100 cizinců, což je mnohem méně než v ostatních zemích Evropy. Kromě cizinců, kteří jsou řádně evidováni, je u nás odhadem asi 15 000 cizinců ze zemí mimo EU, bez platných dokladů. Ti jsou po kontrolách vykazováni do domovských zemí nebo se dostávají do tzv. detenčních táborů, řízených MVČR, což je vlastně forma volnějšiho druhu vězení. Paní Fendrychová nás blíže seznámila s jedním takovým zařízením v Bělé pod Bezdězem, kam pravidelně dojíždí a nabízí ženám možnost zájmové činnosti – dílnu šití. V té souvislosti zmínila, že **Diakonie v Praze přijímá darované látky**, z nichž by si ženy mohly pro sebe nebo své děti něco ušít.

Diakonie v Praze zprostředkovává celkem tři oblasti činností:

- a) detenční službu (podpora cizinců provozováním nějaké zájmové činnosti)
- b) spoluúčast na projektu „buď sousedem“
- c) zprostředkování tzv. kmotrovství

Činnost B se týká patronátu nad zahraničními rodinami, které mají povolení k pobytu a zabydlují se v naší společnosti. V roce 2008 se takto sedm evangelických sborů ujalo dvanácti rodin. V současné době farář v Boskovicích přislíbil sborovou pomoc rodině z Barmy, která získala místo k bydlení v Černé hoře. (V Barmě propukl hladomor v důsledku toho, že jednou za 50 let rozkvetou bambusy, což se stalo v nedávné minulosti. Sladká šťáva z květů nasýtí krysy tak, že se rozmnoží do počtu, který zcela zlikviduje úrodu na polích na několik let.)

Činnost C, tzv. kmotrovství, se týká sponzorování doporučených dětí v oblasti nějaké zájmové činnosti, kterou by jim vlastní rodina nemohla dopřát.

Pronesené informace o existenčních útrapách lidí, kteří jsou nuceni opustit vlastní zemi a za dramatických okolností přicestují, aniž by měli dopředu něco zajištěné, nás zasáhly natolik, že jsme se pustili do živé diskuse. Většinu

přítomných i mě osobně přepadl až depresivní pocit neřešitelnosti situace. Zazněl i logický názor, že je třeba řešit situaci na světových fórech koncepčně, jinak si počínáme jako ti, co chtějí dlaní zakrýt díry v pukající přehradě.

Velmi se mi líbil věcný postoj přednášející, která dala jasně najevo, že jakákoliv pomoc je lepší než hledat důvody, proč to nemá smysl. Na letáčku jsme si mohli např. přečíst: **Zašlete dárcovskou SMS za 30 Kč ve tvaru DMS BAMBUS na tel. 87 777 a tím zajistíte stravu pro jednoho člověka na týden.**

Jana Slámová

POZVÁNÍ

Milé sestry, milí bratři, dovoluji vám, abychom vás pozvali k účasti při slavnostních bohoslužbách mimořádného jednání 32. synodu Českobratrské církve evangelické, které se budou konat v sobotu 21. listopadu 2009 od 15,30 hod. v Betlémské kapli.

Při těchto bohoslužbách bude poděkováno odstupujícím členům synodní rady a bude přijat slib nově zvolené synodní rady.

Zveme vás proto, že víme, jak silně je činnost synodní rady spojena se společenstvím církve. Žádná odcházející synodní rada se na své funkční období neohlížela pouze s vědomím úspěchů a žádná nastupující synodní rada svou práci nezačíná s přílišnou sebedůvěrou. Pro každého bylo a je důležité stát především uprostřed společenství, v němž i pro něž svou práci dělá a s nímž může sdílet své obavy i svou naději. Proto má "výměna stráží" významné místo právě v bohoslužebném shromáždění celé církve.

Budeme velice rádi, když svou přítomností při bohoslužbách vyjádříte odstupující i nastupující synodní radě svou blízkost a sounáležitost a zaplníte místa, kterých je pro vás v Betlémské kapli dostatek.

Pozvání posíláme do všech sborů, i těch, z nichž pocházejí končící i nově nastupující členové synodní rady. Věříme, že i vy, sestry a bratři z ostatních sborů, najdete čas i chuť k návštěvě Prahy v sobotu před adventem a při bohoslužbách všichni společně vyznáme svou naději i vděčnost za dary od Pána církve. Vždyť na tom stojí práce těch, kdo úkol správy církve nesli dosud, i těch, kdo jej přejímají pro další období.

Všechny vás velmi rádi uvidíme. Vaše přítomnost bude pro nás znamením, že služba nebyla marná a že ji chcete podporovat. Věříme, že pro vás bude radost i setkání s přáteli, známými i s hosty ze zahraničních církví. I pro ně budou společné bohoslužby svědectvím o životě církve. Po slavnostních bohoslužbách Vás zveme k rozhovorům při občerstvení.

S pozdravem a s nadějí na setkání: Lia Valková, Mahulena Čejková, Joel Ruml, Pavel Štolař, Eva Zdražilová, Pavel Prosek, Pavel Klinecký, Miloš Rejchrt, Daniel Ženatý, Pavel Kašpar

LIDÉ ZE SBORU

Brno I

1.11.	Tomáš Baxant	85 let
2.11.	Marie Bednářová	91 let
3.11.	Vlastimila Kejdušová	86 let
4.11.	Renata Žaludová	60 let
10.11.	Otilie Janková	85 let
11.11.	Aneta Almášiová	10 let
16.11.	Kornelie Křehlíková	81 let
18.11.	Miloslav Kužela	83 let
21.11.	Jarmila Císařová	60 let
25.11.	Natálie Malingerová	84 let
26.11.	Vít Rybárik	10 let
29.11.	Jan Černý	40 let
29.11.	Josef Matocha	75 let
30.11.	Petr Nykodým	30 let

Pokřtěni byli:

19. 9.
Olivia Blakey-Fronková, nar. 2005
Joanna Blakey-Fronková, nar. 2008
Mischa Blakey-Fronková, nar. 2007

Oddání byli:

10.10. Tomáš Vokřínek a Lenka Fráňová

Rozloučili jsme se:

21. 9. RNDr. Věra Zbiejczuková, nar. 1946
3. 10. Ing. Milan Bedřich, nar. 1932
6. 10. Zdenka Veselá, nar. 1924

**Bud' sláva Bohu, chvály naše ať zní každé ráno.
Co k životu je potřebné, to vše nám bylo dáno.
Ať naše srdce naplní se láskou, radostí
a píseň chvály zazní Bohu s pravou vděčností.**

Dodatek EZ, z písně 604

Brno II

3.11.	Jana Vláčilová	75 let
9.11.	Vratislav Mika	79 let
10.11.	Jiřina Folwarczná	82 let
11.11.	Vlastimila Petrářová	89 let
11.11.	Blahoslav Váňa	84 let
11.11.	Libuše Pokorná	84 let
11.11.	Miloslav Břenek	79 let
13.11.	Drahomíra Kafková	75 let
15.11.	Miloslav Koutný	85 let
19.11.	Milada Wurmová	87 let
20.11.	Blanka Matyášová	86 let
21.11.	Bohuslava Krystíková	89 let
26.11.	Miloslav Petráček	84 let

Rozloučili jsme se:

18. 9. Zoltán Urbančok, nar.1925
30. 9. Štěpánka Nechybová, nar.1912
8. 10. Libuše Sedláková, nar.1912

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

V úvodu říjnové schůze jsme vyjádřili spokojenost s průběhem rockových bohoslužeb, které po hudební stránce připravila mládež. S velkým zájmem se také setkalo představení Broučků v divadle Polárka pro rodiny s dětmi. Velká

část schůze byla věnována debatě o plánech na využití areálu na Pellicově, kde uvažujeme o stavbě nové fary. Hovořili jsme o přípravě rodinné neděle a nové výstavě ve sborovém sále, kterou připravuje sestra Eva Bělehradová. Byla prodloužena nájemní smlouva se sborem CB Betanie a Starokatolickou církví. Bratr kurátor připravil výklad k navrhované změně církevního zřízení, která zřizuje v ČCE zvláštní odvolací senát. Členové staršovstva si prohlédli nově instalovanou mříž v Červeném kostele a vyjádřili poděkování bratru Pavlu Vtípilovi, který krásně natřel kování a vnější dveře do sakristie. V samostatných komisích byly projednány další úkoly a plány, o nichž bude rozhodnuto příště.

Jiří Gruber

Brno II

Přijali jsme zprávu o tom, že v září a na začátku října se zástupci sboru setkali při společných činnostech s přáteli z partnerského sboru ve Vídni – na závěr byl 2. říjnovou nedělí v městském evangelickém kostele ve vídeňské Dorotheergasse hostem bratr farář Ondřej Kolář. – V přehledu připravovaných shromáždění přišla ke slovu vzájemná pozvání sborů Brno I a Brno II v období vánočních svátků, obzvlášť na dny 26. a 27.12. – Blahoslavův dům v Brně si naléhavě žádá obnovu své tváře při pohledu z Lidické ulice – očekáváme, že se jí dočká už na samém začátku jara v příštím roce. – Nezávisle na tom bude mít přibližně v tutéž dobu celý sbor možnost moudře rozhodnout, které tváře chce vidět ve svém staršovstvu. Nynějšímu staršovstvu totiž po necelém půlroce skončí funkční období a před sborovým shromážděním bude povinnost volby staršovstva nového. – Sbor brzy odvede poslední splátku půjčky z Jubilejního tolerančního daru – před několika lety jsme tak získali pomoc z celocírkevních prostředků při nákladné opravě střechy kostela. Plánovaná oprava uliční fasády Blahoslavova domu si však vyžádá, abychom o podobnou pomoc žádali znovu.

Jaroslav Vítek

Brno - Židenice

Staršovstvo se na své říjnové schůzi kromě obvyklé agendy zabývalo přípravou sborových večerů, při nichž 17. 10. jako hosta přivítáme Z. Susu (tématem bude bioetika) a 27. 11. P. Kosatíka (hovořit bude o Přemyslu Pittrovi). – Schválen byl návrh kandidátů pro doplňovací volbu seniorátního výboru, o kterých jsme jednali už na minulé schůzi staršovstva. Projednána a schválena byla také změna církevního zřízení týkající se reformy disciplinárních řízení a odvolacího systému v ČCE. Staršovstvo rovněž připravovalo volební sborové shromáždění, při němž proběhne volba druhého faráře sboru (8. 11.). – V kuchyňce v suterénu modlitebny byl zřízen dětský koutek pro rodiče s nejmenšími dětmi. Zvukový přenos z kostela je zásluhou L. Přikryla technicky zajištěn a je tedy možné ho využít i během nedělních bohoslužeb. Staršovstvo vyslovalo dík všem, kdo se o vybudování dětského koutku zasloužili.

L. Švanda